

KULCSFONTOSSÁGÚ ÁLLÍTÁSOK
A 2025. ÉVI THANKSGIVING EGYBESZERKESZTÉSI KONFERENCIÁHOZ

**Amire ma szükségünk van, az a naprakész, azonnali és élő látás
a mennyei Krisztusról mint az élő csillagról.**

**A gyakorlati Immánuel a valóság Szelleme
mint a kiteljesedett Háromegy Isten jelenléte a szellemünkben;
az Ő jelenléte mindig velünk van a szellemünkben,
nemcsak napról napra, hanem pillanatról pillanatra is.**

**A legvilágosabb kijelentés az Isteni Háromságról a Máté 28,19-ben van:
„Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket,
bemerítvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Szellemnek nevébe.”**

**Van két nagy alapelv a világegyetemben –
Isten hatalma és a Sátán lázadása;
az Isten és a Sátán közötti egyedülálló ellentét
a hatalomról szól.**

Az üzenetek vázlatai
a Thanksgiving Egybeszerkesztési Konferenciához
2025. november 27-30.

ÁLTALÁNOS TÉMA:
A MINDENT TARTALMAZÓ KRISZTUS,
AHOGYAN MÁTÉ EVANGÉLIUMÁBAN FELTÁRUL

Első üzenet

A naprakész, azonnali és élő látás
a mennyei Krisztusról mint az élő csillagról

Igeolvasmány: Mt 2,1-12; 4Móz 24,17; 1Móz 1,14-19; Dán 12,3;
Jel 1,16. 20; 2,1. 28; 3,1; 22,16; 2Pt 1,19; 1Móz 22,17; Júd 12-13

I. Miután Jézus megszületett Betlehemben, napkeletről bölcsek érkeztek Jeruzsálembe, ezt mondván: „Hol van a zsidók Királya, aki megszületett? Mert láttuk az Ő csillagát napkeleten, és azért jöttünk, hogy imádjuk Őt” (Mt 2,2); ez volt a 4Mózes 24,17 beteljesülése, ami azt mondja, „Csillag származik Jákóbból”; ez a Csillag Krisztusra utal:

- A. A bölcsek nem azt mondták, „Láttunk *egy* csillagot” vagy „Láttuk *a* csillagot”, hanem „Láttuk *az* Ő csillagát”; a Csillag a mennyei Krisztus.
- B. A csillag, amiről a Máté 2,2-ben van szó, megmutattatott ezeknek a tanult embereknek; de senkinek nem jelent meg Izrael népéből; noha a zsidók rendelkeztek a Krisztusra vonatkozó Írásokkal, és tudták, hol fog Ő megszületni (4-6. vers), a bölcsek látták meg Krisztus csillagát.
- C. A zsidóknak megvolt a betű szerinti ismeretük arról, hogy Krisztusnak hol kellett megszületnie (Mik 5,2), de ezek a keletről érkező tanult emberek élő látást kaptak Őről; végül a csillag elvezette őket arra a helyre, ahol Krisztus volt (Mt 2,1-12).
- D. Krisztus a valódi Nap (Mal 4,2), de tulajdonképpen az éj korában Ő nem jelenik meg a napként; hanem csillagként ragyog (Jel 2,28); egy csillag éjjel ragyog, de jelzi, hogy eljön a nappal (Róm 13,11-14).
- E. Amikor Krisztus az első alkalommal jött el, nyíltan jelent meg mint egy csillag, de amikor a második alkalommal jön el, Ő lesz a hajnalcsillag (Jel 2,28; 22,16) az Ő győzteseinek számára, akik várják az Ő eljövetelét; mindenki más számára Krisztus később fog megjelenni a napként (Mal 4,2; vö. Mt 13,43).

II. A Máté 2,1-12 felfedi, hogy Krisztust megtalálni élő ügy; nem pusztán tanok szerinti bibliaismeret kérdése:

- A. A csillag messze jelent meg a Szentföldön lévő templomtól, messze a zsidó vallási központtól, messze a papoktól, az írástudóktól, a farizeusoktól és messze az összes vallásos embertől; ehelyett volt egy csillag, ami Krisztusból valamit egy pogány földön mutatott meg.
- B. Pusztán az, hogy a kezünkben tartjuk a Bibliát, és elolvassuk a Mikeás 5,2-t, azt mondván, hogy Krisztus Betlehemben fog megszületni, nem működik; lehet, hogy rendelkezünk a Bibliával, de elmulaszthatjuk a mennyei csillagot.
- C. A csillag az élő kijelentés, az élő látás, nem az Írások régi és holt tanbeli ismerete, nem a Mikeás 5,2 holt ismerete; amire ma szükségünk van, nem pusztán bibliaismeret, hanem a mennyei látás, a naprakész, azonnali látás, az élő látás, a látás, amit emberi fogalmak soha nem taníthatnak.
- D. Még ha rendelkezünk is az Írások ismeretével, még akkor is szükségünk van az azonnali, naprakész, élő csillagra, hogy elvezessen minket épp abba az utcába és épp ahhoz a házhoz, ahol Jézus van.
- E. Miután a bölcsek megkapták az élő látást, az emberi elgondolásuk félrevezette őket, és elmentek Jeruzsálembe, a zsidó nemzet fővárosába, ahol feltételezésük szerint a zsidó nemzet királyának kellett lennie; a félrevezetetésük sok fiatal fiú meggyilkolását okozta – Mt 2,16.

- F. Amikor megérkeztek Jeruzsálembe, és arról tudakozódtak, hogy a zsidók Királyának hol kellett megszületnie, a Szentírás azt mondja, hogy „Heródes király pedig ezt hallván, megrémült, és vele együtt az egész Jeruzsálem” – 3. vers:
1. Amikor meghallották ezt a hírt, örvendezniük kellett volna; ehelyett megrémültek; ennek nincs más oka, mint hogy nem valódi módon keresték a Megmentőt – vö. Péld 4,23.
 2. Ha valakire, aki hisz az Úrban, nincs hatással az Úr mint szeretet a belső érzelmeiben, akkor ő nem méltó arra, hogy keresztyénnek hívják – 2Tim 4,8; Márk 12,30; 1Kor 2,9.
 3. Egy keresztyénnek, aki várja, hogy eljöjjön az Úr, vagy aki várja, hogy elragadtasson, figyelmeztetésként kéne ezt vennie – 2Tim 4,8; Titus 2,13; Jel 2,28; 22,20; Mt 24,40-44; 25,8-13.
- G. Miután a bölcsek helyesbítést nyertek az Írások által (2,4-6), Betlehembe mentek (8-9. vers), a csillag pedig megint megjelent nekik, és elvezette őket arra a helyre, ahol Krisztus volt, „és mikor meglátták a csillagot, igen nagy örömmel örvendeztek” (10. vers).
1. Amikor a bölcsek helyesbítést nyertek az Írások által, és visszakerültek a helyes útra, a csillag újra megjelent nekik; az élő látás mindig együtt jár az Írásokkal.
 2. A papok voltak azok, akik tanították a népet a törvényt (Mal 2,7), és az írástudók voltak azok, akik ismerték az Írásokat (Ezsdr 7,6); a papoknak és az írástudóknak egyaránt volt ismeretük Krisztus születéséről (Mt 2,5-6), de – a keletről érkező bölcsekkel ellentétben – ők nem látták a látást, és nem volt a szívükön, hogy keressék Krisztust.
 3. Függetlenül attól, hogy mennyire vagyunk „az Írások szerint”, ha az Úr jelenlétét elveszítjük, teljes mértékben tévesek vagyunk; az újtestamentumi út az Úr megtalálására és követésére az, hogy folyamatosan az Ő rejtett jelenlétében maradunk – Jn 5,39-40; Ésa 45,15; 2Móz 33,11. 14; vö. 2Kor 5,16.
 4. Könnyű bibliai ismeretet felhalmozni, de ha élő útmutatással akarunk rendelkezni, bensőséges kapcsolatban kell élnünk az Úrral; egynek kell lennünk Vele – Mt 2,10-14.
 5. A bölcsek látták Krisztust, és imádták Őt; majd Isten egy álomban figyelmeztette őket, hogy ne térjenek vissza Heródeshez, így „más úton” tértek vissza hazájukba (Mt 2,12); ha egyszer már megláttuk Krisztust, soha nem megyünk ugyanazon az úton, a vallás Krisztustól független útján, hanem mindig egy más útra fogunk rátérni.

III. Krisztus hű követői ragyogó és élő csillagok – azok, akik követik Krisztust mint a ragyogó és élő csillagot, hogy az Ő másolata legyenek – Dán 12,3; vö. 1Móz 22,17:

- A. Az élő csillagok követik a mennyei, élő, naprakész és azonnali látást Krisztusról mint Isten ökonómiaja központiségéről és egyetemességéről – Csel 26,16-18; Kol 1,17b. 18b.
- B. Az élő csillagok azok, akik megáldják Isten népét; minél többet dicsérjük az Urat az Ő népéért, és beszélünk róluk elismerően hitben, annál inkább Isten áldása alá helyezzük magunkat – 4Móz 24,9; 1Móz 12,2-3; 22,17.
- C. Az élő csillagok figyelmeznak az Írások prófétai szavára „mint sötét helyen világító szövetnekre”, hogy így Krisztus mint a hajnalcsillag nap mint nap felkeljen a szíveikben; ha figyelmezzünk a Bibliában lévő igére, amely sötét helyen szövetnekként világít, akkor miénk lesz az Ő felkelése a szíveinkben, hogy világítson a hitehagyás sötétségében, ahol ma vagyunk – az Ő tényleges, hajnalcsillagként való megjelenése előtt – 2Pt 1,19; Jn 6,63; Jel 2,28; 22,16; 2Tim 4,8:
 1. A hajnalcsillag alapelve szerint egy keresztyénnek korán kéne felkelnie, mert a kora reggel a legjobb idő arra, hogy az Úrral találkozzon (Istennel közösséget folytasson, dicsérjen és énekeljen, ima-olvassa a Bibliát a szolgálattal, és az Úrhoz imádkozzon) – Én 7,12; Zsolt 5,1-3; 57,8-9; 59,16-17; 63,1-8; 90,14; 92,1-2; 108,2-3; 143,8; 2Móz 16,21.
 2. Az Úr titkon oda fogja adni Magát a hajnalcsillagként azoknak, akik szeretik Őt, és akik lesik és várják Őt, hogy megízlelhessék a jelenléte frissességét a hosszú távollét utáni visszajövetelekor – 1Thessz 5,6; Jel 2,28; 3,2-3; 16,15.
- D. Az élő csillagok élvezik a hétszeresen felerősödött Szellemet, és megtelnek Vele, hogy intenzíven élővé és intenzíven ragyogóvá tegye őket Isten épületéért – 3,1; 4,5; 5,6.

- E. Az élő csillagok a gyülekezetek hírnökei, azok, akik élvezik és megtapasztalják a pneumatikus Krisztust mint Isten Hírnökét [Károli: Követét] és mint a friss üzenetet Istentől, hogy ki tudják tölteni a friss és jelen Krisztust Isten népébe Jézus bizonyágáért – 1,16. 20; 2,1; Mal 3,1-3.
- F. Az élő csillagoknak nagy szívbeli elhatározásaik és nagy szívbeli kutatásaik vannak; ők Isten szeretői, akik olyanok, mint „csillagok az ő pályájukról”, és így Istennel együtt harcolnak az Ő ellensége ellen, hogy olyanok legyenek „mint a kelő nap az ő erejében”, és azok legyenek, akik „fénylenek, mint a nap, az Ő Atyjuknak királyságában” – Bír 5,15-16. 20 [Kecskeméthy]. 31; Dán 11,32; Mt 13,43 [angol ford. alapján].
- G. Az élő csillagok azok, akik félik Jehovát, és hallgatnak az Ő szolgája szavára, bízva Jehovában, hogy lehessen világosságuk, miközben a sötétségben járnak – Ésa 50,10-11; Zsolt 139,7-12. 23-24:
1. Azok, akik világosságot készítenek maguknak, és a maguk készítette világosságban járnak Isten világossága helyett, gyötrelmet fognak elszenvedni – Ésa 50,11.
 2. Ennek figyelmeztetésnek kéne lennie a számunkra, hogy az Istentől kapott világosságban járjunk, nem pedig abban a világosságban, amit önmagunknak készítettünk; „Jertek, járjunk Jehova világosságában” – 2,5 [angol ford. alapján].
- H. Az élő csillagokat azok a csillagok jelképezik, amelyek a negyedik napon jöttek létre annak során, hogy Isten a helyreállító munkáját végezte az Ő további teremtetésével, amelyben ők a ragyogásuk által uralkodnak; ahol van ragyogás, ott van uralkodás az élet növekedéséért – 1Móz 1,14-19:
1. Az Úr Jézus kisugárzó ragyogása az Elváltóság hegyén nem volt más, mint a királyság eljövetele hatalommal; ez a kisugárzó ragyogás valójában a Háromegegy Isten uralkodó jelenléte – Mt 17,1-8; Márk 9,1-8.
 2. Isten királysága mint Isten kormányzása, Isten uralkodása, annak minden áldásával és élvezetével együtt nem más, mint az Úr Jézus ragyogása és az Úr Jézus terjedése azáltal, hogy felettünk ragyog.
 3. A királyság az Úr Jézus valóságának ragyogása; amikor csak felettünk ragyog Ő, és mi azalatt a ragyogás alatt vagyunk, akkor a királyságban vagyunk Isten bennünk lévő kormányzása és uralkodása alatt az élet bennünk való növekedéséért.
- I. A negatív oldalon, vannak egyesek, akik „tévelygő csillagok” – Júd 12-13:
1. A tévelygő csillagok hasonlata azt jelzi, hogy a bizonytalan tanítók, a hitehagyottak, nem álltak meg szilárdan a mennyei kijelentés változatlan igazságaiban, hanem Isten csillagszerű népe között bolyongtak.
 2. A bizonytalan hitehagyottak tévelygő csillagok ma, de végül börtönbe fognak kerülni a sötétség homályában, amely örökre fenntartatik nekik.
 3. Az, aki nem tanítja azt, hogy a helyi gyülekezetek nem Isten ökonómiája célja, hanem az eljárás Krisztus Teste valóságának eléréséhez, nincs összhangban Isten szolgálata szükségével a jelen korban; az, aki visszatart minket a gyülekezetek egybeszerkesztésétől, amelynek célja Krisztus Teste valósága, tévelygő csillag; az igazi csillagok azok, akik sokakat az igazságosság felé fordítanak, azok, akik nem vezetnek az embereket tévútra, hanem a helyes útra fordítják őket.
 4. Ma az élő Csillag és az élő csillagok nincsenek távol tőlünk – a helyi gyülekezetekben és a helyi gyülekezetekkel vannak, amelyek Krisztus Testének gyakorlati kifejeződései (Jel 1,11. 20); az összes helyi gyülekezet között van néhány élő csillag; nekünk egyszerűen kapcsolatba kell lépniük velük, és velük kell tartanunk; ők el fognak vezetni minket arra a helyre, ahol Jézus van.
- J. Bárcsak irgalmas lenne hozzánk az Úr, hogy mindig megtartassunk a helyes úton, hogy találkozzunk az Úrral, hogy imádjuk Őt, és hogy a szeretetünket nyújtsuk Neki; bárcsak mindannyiunkat a bölcssekhez hasonlóvá tenne az Úr, és követnénk az élő csillagot, hogy megtaláljuk Krisztust, és új felfedezéseket tegyünk Krisztusról ahhoz, hogy az Ő másolatává mint az élő csillagokká váljunk – vö. Ef 5,8-9; Jer 15,16a.

ISTEN NÉPÉNEK MEGÁLDÁSA AZ ISTEN ÁLDÁSÁBÓL VALÓ RÉSZESÜLÉSHEZ

„Megáldom azokat, akik téged áldanak, és aki téged átkoz, megátkozom azt.” – 1Móz 12,3a

„Aki áld téged, áldott léssen, és ki átkoz téged, átkozott léssen.” – 4Móz 24,9b

CWWL, 1978, 1. kötet, „Fellowship with the Serving Ones, Volume One,” 203. oldal:

Az Úr szemében gonosz, tisztátalan, dolog a találkozókat kritizálni. Az Úr azt mondaná neked, „Ez az Én Testem. Ki vagy te? Ki adott neked jogot arra, hogy az Én gyülekezetem találkozójához te mércét állítsál fel?” Mihelyt mondasz valami kritikusat a találkozóról, megtöröd az egységet. Tegyük fel, hogy másoknak nem tetszik a jó találkozóról alkotott elképzelésed. Te mit mondanál? Lehet, hogy nem tetszik nekem a találkozó, de egy szót sem merek szólni, mert tudom, hogy ez szakadást okoz. [...] Ki vagyok én, hogy azt mondhassam, hogy nem tetszik a találkozó? Bárcsak az Úr irgalmas ragyogása eljönne hozzánk és olyan sok drága szenthez is.

Élet-tanulmány a Kivonulás könyvéről, 7. üzenet, 88-90. oldal [szerkesztett ford.]:

Egy sanghaji ima-alkalom során az 1940-es évek elején valami olyasmi történt, ami felnyitotta a szemem, hogy én is olyannak lássam Isten népét, amilyennek Isten látja. Ezen a találkozón egy tapasztalt nőtestvér munkatársunk a gyülekezet siralmas állapota miatti elkeseredésében az Úrhoz kiáltott a gyülekezet érdekében. Miközben imádkozott, állandóan sóhajtozott és fohászkodott a gyülekezet szánalmas állapota miatt. Amikor befejezte az imáját, Nee testvér zengedelmes dicsőítésben tört ki, hálát adva az Úrnak, amiért a gyülekezet sohasem gyenge és szánalmas, hanem mindig erős és emelkedett. Az egész gyülekezet megdöbbszent. Akkor Nee testvér elmagyarázta nekünk Bálám prófécijának jelentőségét Izrael fiaival kapcsolatban. Bálámot azért fogadta fel Bálák, hogy átkozza meg Izrael fiait. De ahelyett, hogy megátkozta volna Isten népét, Bálám megáldotta őket. Isten nevében szólva Bálám ezt mondta: „Nem vett észre Jákóbban hamisságot, és nem látott gonoszságot Izraelben” (4Móz 23,21). Később, a 4Mózes 24,5-ben még ez is elhangzott a szájából: „Mily szépek a te sátoraid óh Jákób! a te hajlékaid óh Izrael!” E versek szerint Isten nem látott semmilyen hamisságot vagy gonoszságot Izraelben, hanem csak jóságot és szépséget vette észre. Ugyanez érvényes a mai gyülekezetekre is.

Soha ne mondjátok azt, hogy a gyülekezet siralmas és halott! Minél többet beszéltek így, annál nagyobb lesz rajtatok az átok. De ha dicséritek az Urat a gyülekezeti életért, és pozitívan beszéltek róla, akkor Isten áldását élvezhetitek. A gyülekezeti életben töltött éveim során még egyetlen olyan embert sem láttam, aki Isten áldását élvezte volna, miközben negatívan szólt a gyülekezetről. Éppen ellenkezőleg, akik szánalmasnak, alacsony szintűnek és halottnak minősítették a gyülekezetet, azok átok alá kerültek. Azok, akik pozitívan szólnak a gyülekezetről, és kijelentik, hogy a gyülekezet pompás, és hogy ez Isten háza, megkapják az áldást. Ez most nem pusztán tanítás akar lenni, hanem személyes bizonyágtétel, amit sok szent tapasztalata alá tud támasztani.

Néha, amikor csalódok a gyülekezetben, és nem pozitívan gondolok rá, az Úr benső hangja figyelmeztet, hogy vigyázzak. Ilyenkor azonnal arra kérem az Urat, hogy tisztítson meg, és elkezdem kijelenteni, hogy mennyire csodálatos a gyülekezet. Annak ellenére, hogy a gyülekezet sok baj forrása is lehet számomra, mégis szeretem a gyülekezetet. Minél többet szólok ilyen pozitív módon, annál több áldásban részesülök Istentől.

Vajon kinek van igaza a gyülekezettel kapcsolatban, nektek vagy az Úrnak? Az örökkévalóságban az Úr szava fog bebizonyosodni, mert az örökkévalóságban a gyülekezet csodálatos, dicsőséges és mindent felülmúló lesz. Az ellenség összes vádjja a gyülekezetet illetően hazugság. Ha azt mondjuk, hogy a gyülekezet szánalmas vagy halott, ördögi hazugságot mondunk ki. A gyülekezet látszólagos helyzete hazugság. Hazugság hidegnek vagy halottnak vagy alacsony színvonalúnak mondani a gyülekezetet. A gyülekezet emelkedett és nagyon élő. Hálás vagyok Nee testvér határozott beszédéért Bálám prófécijával kapcsolatban. Szavai teljesen megváltoztatták a felfogásomat a gyülekezet jelenlegi állapotáról. Azóta egészen más fényben látom a gyülekezetet.

Ne legyen élesebb a szemetek, mint az Úrnak! Bálám szavai szerint a Számok könyvében az Úr nem vett észre hamisságot Jákóbban. Akkor ti hogyan láthattok benne annyi hibát? Talán bölcsőbbek és éleslátóbbak vagytok Istennél? A Biblia kijelenti, hogy az Úr nem lát gonoszságot Izraelben. De ti állítjátok, hogy láttok gonoszságot a gyülekezetben. Döntsétek el, hogy kinek a szemében bíztok jobban, az Úréban vagy a sajátotokéban? Ha az Úrnak a gyülekezetről alkotott megítéléséhez csatlakozunk, nem fogunk elesni áldásaitól, és nem fogunk átok alá kerülni. Vigyázzunk tehát mindannyian, hogyan bánunk a gyülekezettel!

Krisztus mint az Orvos és a Vőlegény

Igeolvasmány: Mt 9,10-13. 15; Jel 19,7-9

I. Máté evangéliuma felfedi, hogy Krisztus ellentétben áll a vallással, és hogy a Krisztussal kapcsolatos dolgok a valláson kívül vannak:

- A. Krisztus megszületése, Krisztus megtalálása, Krisztus ajánlása és Krisztus követése mind a valláson kívül történt – 1,18-23; 2,1-12; 3,1-12; 4,12-22.
- B. Bármely gondolat, amely dolgok csodás elvégzéséről szól a vallásban, kísértés az ördögtől – 5-7. vers.
- C. Az Orvosként és a Vőlegényként Krisztus ellentétben áll a vallással – 9,12. 15.
- D. Az Úr Jézus vallásos hagyománnyal nem törődik; hanem a belső valósággal törődik – 15,1-20.

II. A Máté 9,10-13 azt mutatja, hogy megtapasztalhatjuk és élvezhetjük Krisztust mint az Orvost:

- A. Annak során, hogy az Úr Jézus hívta az embereket, hogy kövessék Őt a királyságért, Ő Orvosként szolgált, nem pedig Bíróként.
- B. Egy bíró igazságosság szerint ítélkezik, míg egy orvos irgalom és kegyelem szerint gyógyít.
- C. Krisztus Orvosként jött el szolgálni – meggyógyítani, helyreállítani, megeleveníteni és megmenteni minket –, hogy alkatilag újraépülhessünk az Ő új és mennyei polgáraivá, akikkel Ő megalapítja az Ő mennyei királyságát ezen a romlott földön.
- D. „Elmenvén pedig tanuljátok meg, mi az: Irgalmasságot akarok és nem áldozatot” – 13. vers:
 - 1. Az Úr Jézus meggyógyítja a szellemi betegségünket, a bűn betegségét.
 - 2. A bűn és a halál között van mindenféle betegség, kór és erőtlenség.
 - 3. Az Úr Jézus megbocsátja a bűneinket, és meg is gyógyít minket minden módon.
 - 4. Bűnösökként teljes mértékben betegek vagyunk, mert betegek vagyunk fizikailag, szellemileg, erkölcsileg és mentálisan, de Jézus, a Megbocsátó és az Orvos, az összes betegségünket meg tudja gyógyítani.
 - 5. Az Orvosunkként az Úr elsősorban a szellemünkben és a lelkünkben gyógyít minket, de elsősorban nem a testünkben.
 - 6. Habár lehet, hogy az Úr meggyógyít minket a testünkben, vagy lehet, hogy nem, Ő mindig készen áll arra, hogy a szellemünk és lelkünk minden részében meggyógyítson minket.
 - 7. Az Úr mint az Orvosunk elsősorban nem fizikailag gyógyít, hanem szellemileg; Ő az a Személy, aki meggyógyítja a szellemi betegségeinket.
- E. Pál tapasztalata a későbbi szolgálatában segít nekünk abban, hogy helyénvaló értékelésünk legyen Krisztusról mint a hívők Orvosáról:
 - 1. A 2Timótheus 4,20b-ben Pál ezt mondja: „Trófimust [...] Milétumban hagytam betegen.”
 - 2. Pál apostol egy ilyen bensőséges társat betegségben hagyott hátra anélkül, hogy gyógyító imádságot gyakorolt volna érte.
 - 3. Pál szintén nem alkalmazta a gyógyító ajándékát (Csel 19,11-12), hogy kigyógyítsa Timótheust a gyomorbetegségéből; hanem Pál arra utasította őt, hogy a természetes módot vegye a gyógyuláshoz (1Tim 5,23).
 - 4. Pál arra bátorította Timótheust, hogy vegyen egy kevés bort, és Trófimust Milétumban hagyta.
 - 5. Pál nagyon emberi módon törődött a munkatársaival.

6. Pál azért ilyen módon gondoskodott róluk, mert – szenvedés idején – Pál és a munkatársai a belső élet fegyelmezése alatt álltak, nem pedig a külső ajándék ereje alatt.
7. Az előbbi kegyelemből van életben, az utóbbi pedig ajándékból erőben – csodás erőben.
8. Pál tapasztalatának segítenie kéne nekünk meglátni, hogy – többnyire – Krisztus gyógyító munkája ma a szellemre és a lélekre irányul.
9. Ha meglátjuk ezt a látást, bízni fogunk Krisztusban, és meg fogjuk tapasztalni Őt mint az Orvosunkat.

F. Az Orvosunkként Krisztusnak gyógyító hatalma van:

1. Az Ő gyógyítása nemcsak erő dolga, hanem hatalomé is.
2. Nincs szükség arra, hogy a meggyógyításunkhoz közvetlenül megérintsen minket.
3. Csak szólnia kell egy szót, és az Ő hatalma eljön a szavával együtt, hogy meggyógyítson minket – Mt 8,8.
4. Az Orvosunk meggyógyít minket az Ő hatalmával.

III. Máté evangéliumában és a Jelenések könyvében Krisztus feltárul mint a Vőlegény – Mt 9,15; Jel 19,7-9:

A. A Máté 25,1 egy további ige az Úr Jézussal mint a Vőlegénnyel kapcsolatban:

1. Ez a vers felfedi, hogy az Úr úgy fog visszajönni, mint a Vőlegény, mint a legkellemesebb és legvonzóbb Személy.
2. A Biblia felfedi, hogy Krisztus a menyasszony elnyeréséért megtestesült Isten.
3. Ennélfogva Krisztus státusza a Vőlegény státusza.
4. A Vőlegényként Ő a kellemes személy az élvezetünkre.
5. Krisztust nagyra kéne értékelnünk nemcsak mint az Orvosunkat az élet helyreállításához, hanem mint a Vőlegényünket is az Ő jelenlétében való élő élvezethez.

B. A Jelenések 19,7-9 felfedi Krisztust mint a Vőlegényt.

1. Ezek a versek felfedik, hogy az Úr Jézus a Bárány mint a Vőlegény.
2. Krisztus a Bárányként és a Vőlegényként egyaránt megjelenik.
3. János evangéliumában Krisztus a Bárányként is feltárul, aki azért jött el, hogy elvegye a bűnt, valamint a Vőlegényként is, aki azért jött el, hogy meglegyen a menyasszonya.
4. A Bárány a megváltásért van, a Vőlegény pedig az esküvőért.
5. A megváltást Krisztus mint Isten Báránya végezte el, az esküvő pedig akkor fog megtörténni, amikor Krisztus mint az eljövő Vőlegény elveszi a menyasszonyát.
6. A Vőlegényként Krisztusnak esküvője kell, hogy legyen; a pozíciónk egy menyasszony pozíciója, az eljövő Krisztus pozíciója pedig a Vőlegény pozíciója.
7. Mi a földön vagyunk, és elkészülünk, hogy a menyasszonnyá váljunk, hogy találkozzunk Vele, és Ő a trónon van a harmadik mennyben, készen arra, hogy a Vőlegényként eljöjjön, hogy találkozzon velünk.
8. Ő a Vőlegényként jön, mi pedig a menyasszonyként megyünk – Mt 25,1.

Harmadik üzenet

Jézus – a Király-Megmentő Istentől kapott neve – és Immánuel – a Király-Megmentő ember által hívott neve

Igeolvasmány: Mt 1,21. 23; 18,20; 28,20

I. „Szül pedig fiat és nevezd annak nevét Jézusnak, mert Ő menti meg az Ő népét annak bűneitől” – Mt 1,21 [angol ford. alapján]:

- A. Jézus a Józsué héber név görög megfelelője, amely azt jelenti, hogy „Jehova, a Megmentő” vagy „Jehova megmentése”; Jézus nem más, mint a Megmentőnké és a megmentésünké váló Jehova – Róm 10,12-13; 5,10; vö. Fil 1,19.
- B. A Jézus név magában foglalja a Jehova nevet, amelynek jelentése „Vagyok, Aki Vagyok”, jelezve, hogy Jehova az Önmagától létező és örökké létező örökkévaló Személy, az a Személy, aki volt a múltban, aki van a jelenben, és aki lesz a jövőben örökké – 2Móz 3,14; Jel 1,4:
 1. Jehova az egyedüli Személy, aki van, és aki Önmagán kívül semmi mástól nem függ; gyakorolnunk kell a hit szellemét bennünk, hogy higgyük, „Ő van”, és mi „nem” vagyunk; Ő az egyedüli Személy, az Egyedülálló, mindenben, és mi semmi vagyunk – Héb 11,6.
 2. Mint a Vagyok Ő a mindent tartalmazó Személy, minden pozitív dolognak és minden olyan dolognak a valósága, amire a népének szüksége van – Jn 6,35; 8,12; 10,14; 11,25; 14,6.
 3. Mondhatjuk, hogy nekünk, hívőknek, van egy olyan aláírt csekkünk, amelyen az összegnek szánt hely üresen maradt, és ráírhatjuk, amire szükségünk van; amire szükségünk van, Jézus az, mint példásul világosság, élet, erő, bölcsesség, szentség vagy igazságosság; minden, amire szükségünk van, megtalálható Jézus nevében.
- C. Jézus a Józsuénk, a Személy, aki nyugalomba visz minket, amely nyugalom Önmaga mint a jó föld a számunkra – Héb 4,8; Mt 11,28-29.
- D. Az Úr neve, az Ő személye: a mindent tartalmazó összetett Szellem – Én 1,3; 2Móz 30,23-30; Fil 1,19.
- E. Jézus neve minden név felett való – 2,9-10:
 1. Jézus neve arra való, hogy higgyünk belé – Jn 1,12.
 2. Jézus neve arra való, hogy bemelegedjünk belé – Csel 8,16; 19,5.
 3. Jézus neve arra való, hogy megmentést nyerjünk – 4,12.
 4. Jézus neve arra való, hogy meggyógyuljunk – 3,6; 4,10.
 5. Jézus neve arra való, hogy megmosásban, megszentelésben és megigazításban részesüljünk – 1Kor 6,11.
 6. Jézus neve arra való, hogy hívjuk – Róm 10,13; 1Kor 1,2; Csel 9,14; 1Móz 4,26.
 7. A Szellem a mennyei levegő, hogy belélegezzük; azáltal, hogy gyakoroljuk a szellemünket, hogy az Úr nevét hívjuk, belélegezzük a Szellemet, és ezáltal megkapjuk a Szellemet – Jn 20,22; Gal 3,2; 1Thessz 5,17; JerSir 3,55-56; 255. ének.
- F. Az Úr neve hívásának célja:
 1. Megmentést nyerni – Róm 10,13.
 2. Megmenekülni szorultságtól, bajtól, bánattól és fájdalomtól – Zsolt 18,6; 118,5; 86,7; 50,15; 81,7; 116,3-4.
 3. Részt venni az Úr szerető kedvességében, az Ő irgalmában – 86,5.
 4. Részesé lenni az Úr megmentésének – 116,2. 4. 13. 17.
 5. Megkapni a Szellemet – Csel 2,17. 21.
 6. Inni a szellemi vizet és enni a szellemi eledelt megelégedésért – Ésa 55,1-2. 6.
 7. Élvezni az Úr gazdagságát – Róm 10,12; 1Kor 12,3b; 5Móz 4,7; Zsolt 145,18.
 8. Felserkenteni magunkat – Ésa 64,7.
 9. Jézus neve arra való, hogy imádkozzunk benne – Jn 14,13-14; 15,16; 16,24.

10. Jézus neve arra való, hogy egybegyűljünk belé – Mt 18,20.
11. Jézus neve arra való, hogy démonokat űzzünk ki – Csel 16,18.
12. Jézus neve arra való, hogy bátorsággal szóljunk benne – 9,27.

G. A Sátán gyűlöli Jézus nevét:

1. A Sátán felhasználja az embereket, hogy támadják Jézus nevét – vö. 26,9.
2. A vallásosak támadták Jézus nevét – megtiltották a hívőknek, hogy abban a névben prédikáljanak vagy tanítsanak – 4,17-18; 5,40.
3. Amikor az apostolokat üldözték, ők örültek, hogy méltóvá tették arra, hogy gyalázzal illettessenek Jézus nevéért – 41. vers; 15,26.

H. Az Úr Jézus dicsérte a győzteseket Filadelfiában, mert nem tagadták meg az Ő nevét – Jel 3,8:

1. A helyreállt gyülekezet az Úr Jézus Krisztus nevén kívül minden más nevet elhagyott – teljes mértékben az Úrhoz tartozott.
2. A gyülekezetet elnevezni az Úrán kívül bármi más név felvétele által: szellemi paráználkodás; a gyülekezetnek, mint egy Krisztussal eljegyzett tiszta szűznek (2Kor 11,2), a Férjéén kívül nem szabadna más névvel rendelkeznie.

II. „Ímé, a szűz fogan méhében és szül fiat, és annak nevét Immánuelnek nevezik, ami azt jelenti: Velünk az Isten” – Mt 1,23:

A. Jézus volt a Király-Megmentő Istentől kapott neve, míg Immánuel volt a Király-Megmentő ember által hívott neve – 23. vers.

B. Máté evangéliuma Immánuelről szól – Istenről, aki testet öltött, hogy velünk legyen – 21-23. vers.

C. Immánuel mindent tartalmazó – Fil 1,19:

1. Ő először a Megmentőnk (Lk 2,11), utána a Megváltónk (Jn 1,29; Róm 3,24), utána a Megelevenítőnk (1Kor 15,45b), és utána a mindent tartalmazó, bennünk lakozó Szellem (Jn 14,16-20; Róm 8,9-11).
2. Igazából az egész Újtestamentum tartalma egy Immánuel (Mt 1,23; 18,20; 28,20; Jel 21,3), és az összes hívő Krisztusban, mint Krisztus tagjai, része ennek a nagy Immánuelnek, a testületi Krisztusnak (1Kor 12,12; Kol 3,10-11).

D. A gyakorlati Immánuel a valóság Szelleme mint a kiteljesedett Háromegy Isten jelenléte a szellemünkben; az Ő jelenléte mindig velünk van a szellemünkben, nemcsak napról napra, hanem pillanatról pillanatra is – Jn 1,14; 14,16-20; 1Kor 15,45b; 2Tim 4,22:

1. Ő velünk van az összejöveteleinken – Mt 18,20.
2. Ő velünk van minden napon – 28,20.
3. Ő velünk van a szellemünkben – 2Tim 4,22:
 - a. Ma a szellemünk Immánuel földje – Ésa 8,7-8.
 - b. Mivel Isten velünk van, az ellenség soha nem foglalhatja el Immánuel földjét – 10. vers; vö. 1Jn 5,4; Jn 3,6.
4. Élvezhetjük a Háromegy Isten jelenlétét annak során, hogy egybegyűljünk az Ő szent Igéjének tanításáért – Mt 18,20; 28,20; Zsolt 119,30; Csel 6,4.
5. Kegyelmet és békességet élvezünk a Szellemnek mint a Háromegy Isten jelenlétének révén – Gal 6,18; Csel 9,31.
6. A Szellem vezetése és bizonyágtétele az Ő jelenlétét jelenti – Róm 8,14. 16.
7. Élvezzük a Háromegy Isten kitöltését az Ő jelenlétének mint a Szellemnek révén – 2Kor 13,13.

E. Ahhoz, hogy Krisztussal mint Immánuellel éljünk, az Ő isteni jelenlétében kell lennünk, amely jelenlét a megelevenítő Szellem mint a Háromegy Isten kiteljesedése – Gal 5,25:

1. Amikor Krisztussal élünk, akkor az azt jelenti, hogy mi még mindig élünk, de nem egyedül saját magunk által, hanem Krisztus által, aki bennünk és velünk él Immánuelként; a Háromegy Isten nem végezheti el rajtunk kívül a szándékát, ami arra irányul, hogy Önmagát kitöltse a lényünkbe; ezért annak, hogy Ő velünk van, benső dolognak kell lennie – 2,20.

2. Immánuel az életünk és személyünk, és mi az Ő szerve vagyunk, egy személyként együtt élve Vele; a győzelmünk Immánueltól, Jézus jelenlététől, függ.
 3. Ha miénk az Úr jelenléte, van bölcsességünk, éleslátásunk, előrelátásunk és dolgokat illető belső ismeretünk; az Úr jelenléte minden a számunkra – 2Kor 2,10; 4,6-7; Gal 5,25; 1Móz 5,22-24; Héb 11,5-6.
- F. Ha bele akarunk lépni, birtokba akarjuk venni és élvezni akarjuk a mindent tartalmazó Krisztust mint a jó föld valóságát, akkor ezt az Úr jelenléte által kell megtennünk; az Úr megígérte Mózesnek, „A jelenlétem veletek fog menni, és nyugalmat fogok adni nektek” (2Móz 33,14 [angol ford. alapján]); Isten jelenléte az Ő útja, a „térkép”, amely megmutatja a népének az utat, amin járniuk kéne:
1. Annak érdekében, hogy teljesen elnyerjük és birtokba vegyük Krisztust mint a mindent tartalmazó jó földet Isten épületéért, ragaszkodnunk kell ahhoz az alapelvhez, hogy Isten jelenléte a kritérium minden kérdéshez; független attól, hogy mit teszünk, figyelmet kell fordítanunk arra, hogy vajon rendelkezünk-e Isten jelenlétével vagy nem; ha a miénk Isten jelenléte, mindenünk megvan; de ha elveszítjük Isten jelenlétét, mindent elveszítünk – Mt 1,23; 2Tim 4,22; Gal 6,18; Zsolt 27,4. 8; 51,11.
 2. Az Úr jelenléte, az Úr mosolya, jelenti a vezérelvet; meg kell tanulnunk, hogy az Úr közvetlen, első kézből való jelenléte tartson meg, uraljon, vezéreljen és vezessen minket – 27,8; 80,3. 7. 17-19.
 3. Egy érett élet uralkodási szempontjának képviselőjeként József élvezte az Úr jelenlétét és azzal együtt az Úr hatalmát, jólétét és áldását – 1Móz 39,2-5. 21; Csel 7,9.
 4. Mózes Isten szívéhez nagyon közel álló és Isten szíve szerinti személy volt; így teljes mértékben az övé volt Isten jelenléte – 2Móz 33,11.
 5. Pál apostol olyan személy volt, aki Krisztus jelenlétében élt és cselekedett az Ő egész személyének az Ő szemeiben kifejeződő tükre szerint – 2Kor 2,10.
 6. „A fiatalágomban különféle módokat tanítottak nekem arra, hogy győzzek, győzedelmes legyek, szent legyek, és szellemi legyek. Azonban ezek közül a módok közül egy sem működött. [...] Az Úr jelenlétén kívül semmi sem működik. Az, hogy Ő velünk van, mindent jelent” – *Life-study of Joshua*, 2. kiadás, 50. oldal.
- G. Az egész Újtestamentum egy Immánuel, és mi most része vagyunk ennek a nagy Immánuelnek, ami ki fog teljesedni az Új Jeruzsálemben az új mennyben és új földön az örökkévalóságig; az Újtestamentum egy Isten-emberrel kezdődik, aki „Isten velünk”, és egy nagy Isten-emberrel végződik, az Új Jeruzsálemmel, amely „Jehova Ott Van” – Mt 1,23; 1Kor 6,17; Csel 9,4; 1Tim 3,15-16; Jel 21,3. 22; Ezék 48,35 [angol ford. alapján].

Negyedik üzenet

Krisztus mint a folyamatokon átment Háromegegy Isten középpontja

Igeolvasmány: Mt 28,19; 1Kor 15,45; 2Kor 3,17; 13,13

I. A legvilágosabb kijelentés az Isteni Háromságról a Máté 28,19-ben van: „Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, bemeztítván őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Szellemnek nevébe” [angol ford. alapján]:

A. *Nevébe* a személyt jelenti:

1. Amikor valaki bemeztítetik, akkor az azt jelenti, hogy az Atya, a Fiú és a Szent Szellem nevébe, személyébe, merítetik be, a folyamatokon átment Háromegegy Istennel való organikus egyesülésbe merítetik be.
2. A „-be” végződés a *nevébe* szóban a 28,19-ben egyesülést jelez, mint a Róma 6,3-ban, a Galata 3,27-ben és az 1Korinthus 12,13-ban.
3. Amikor bemeztítünk embereket a Háromegegy Isten nevébe, akkor az azt jelenti, hogy az Ővele való szellemi és misztikus egyesülésbe merítjük be őket.
4. A Máté 28,19-ben egyetlen név van az Isteni Háromság számára:
 - a. A név az Isteni Lény végösszege, egyenértékű az Ő személyével.
 - b. Amikor bemeztítünk hívőket a Háromegegy Isten nevébe, akkor az azt jelenti, hogy mindabba alámerítjük őket, ami a Háromegegy Isten.

B. Isten „három-egyben” – 2Kor 13,13:

1. A Máté 28,19-ben az Úr három személyről beszélt – az Atyáról, a Fiúról és a Szent Szellemről.
2. Amikor Ő itt az Atya, a Fiú és a Szent Szellem nevééről beszélt, akkor *név* itt egyesszámú az eredeti szövegben.
3. Ez azt jelenti, hogy az Atya, a Fiú és a Szellem három, de a név egy.
4. Egy név a három személy számára igazán titokzatos, és felfedi, hogy Isten „három-egyben”.
5. Ez a név magában foglalja a hármat – az Atyát, a Fiút és a Szent Szellemet.
6. Habár Isten egyedülállóan egy, mégis van három személy – az Atya, a Fiú és a Szellem.

II. Hívőkként Krisztusban mi már bemeztítettünk a folyamatokon átment Háromegegy Istenbe:

- A. A Máté 28,19-ben elhangzó utasítást az Úr Jézus azután adta, hogy Ő belépett a feltámadásba, amely a Háromegegy Isten folyamatának kiteljesedése volt.
- B. A Háromegegy Isten átment egy folyamaton, ami testet öltéssel kezdődött, tartalmazta az emberi életvitelt és a megfeszítést, és a feltámadással teljesedett ki.
- C. A feltámadásban Krisztus, a Háromegegy Isten megtestesítője, a megelevenítő Szellemmé vált – 1Kor 15,45; 2Kor 3,17.
- D. Ez a Szellem a Háromegegy Isten kiteljesedése ahhoz, hogy a hívők bemeztítenek az Isteni Háromságba.
- E. Amikor valaki bemeztítetik a Háromegegy Isten személyébe, akkor az azt jelenti, hogy bemeztítetik a mindent tartalmazó kiteljesedett Szellembe, aki a folyamatokon átment Háromegegy Isten végső kiteljesedése:
 1. Ez azt jelenti, hogy bemeztítetik az Atya gazdagságába, a Fiú gazdagságába és a Szellem gazdagságába.
 2. Mint a bemeztített személyek mi most organikus egyesülésben vagyunk a Háromegegy Istennel; ennél fogva, ami az Atyáé, ami a Fiúé, és ami a Szellemé, a miénk lett.
- F. Amikor bemeztítünk a Háromegegy Istenbe, akkor az azt jelenti, hogy egy Vele való misztikus egyesülésbe tétetünk bele, és hogy a lényünkbe eltulajdonítjuk azt, ami Isten.

III. Krisztus a folyamatokon átment Háromegey Isten középpontja – 2Kor 13,13:

- A. A *folyamatokon átment* azokra a kulcsfontosságú lépésekre utal, amelyeken a Háromegey Isten átment:
1. A testet öltése előtt Isten nem ment át folyamatokon, rendelkezett az isteni természettel, de az emberi természettel nem, ám testet öltés, emberi életvitel, megfeszítés, feltámadás és mennybemenetel révén a Háromegey Isten átment folyamatokon és kiteljesedett.
 2. A Jelenések könyvében a Háromegey Isten nem más, mint a folyamatokon átment és kiteljesedett Háromegey Isten istenséggel, emberséggel, emberi életvitellel, a mindent tartalmazó halállal, az erőteljes feltámadással és a mindent felülmúló mennybemenetellel együtt – 1,4-5.
- B. A folyamatokon átment és kiteljesedett Háromegey Isten nem más, mint a Szellem – 22,17a; Jn 7,39:
1. A Szellem nem más, mint Isten Szelleme címei összes elemének teljessége, összege – Mt 3,16; 10,20; Lk 1,35; 4,18; Róm 8,9; Gal 4,6.
 2. A folyamatokon átment és kiteljesedett Háromegey Isten kiteljesedéseként a Szellem nem más, mint Isten újtestamentumi ökonómiájának az áldása – 3,14.
- C. A Háromegey Isten a Jelenések könyvében az építő és épített Isten – 21,18-19a. 21:
1. A Biblia az Új Jeruzsálemben teljesezik ki, ami maga az az Isten, aki a kezdetben volt – 1Móz 1,1; Jel 21,10:
 - a. Az egyedülálló Isten végül megnagyobbodott és kibővült egy várossá az Ő örökkévaló kifejeződéséhez.
 - b. Az Ő ökonómiájában Isten az Új Jeruzsálemmé vált – 10. vers.
 - c. Az Új Jeruzsálemben a Háromegey Isten bele van munkálva az Ő kiválasztott és megváltott népébe – 18-19a. 21a. vers.
 2. Az Isten, aki az Új Jeruzsálemmé vált, az építő és épített Isten – 2Sám 7,12. 14a; Mt 16,18; Ef 3,17:
 - a. A folyamatokon átment és kiteljesedett Háromegey Isten mint a forrás, az elem és az esszencia a gyülekezetet építi azáltal, hogy a lényünkbe építi Önmagát – 17. vers.
 - b. Isten beteljesíti a vágyát, hogy Önmagát Krisztusban a lényünkbe építse, és hogy minket az Ő lényébe építsen; végül ennek az építésnek az eredménye az Új Jeruzsálem lesz – Jel 21,2. 10.
- D. A Jelenések könyvében megkapjuk a legmagasabb fokú kijelentést az Isteni Háromság-ról, akinek célja az isteni kitöltés – 22,1-2; 7,17a; 21,6b; Jn 4,14b:
1. Az isteni kitöltés azt jelenti, hogy Isten átadja Önmagát az Ő kiválasztott és megváltott népébe az életüként, életellátmányukként és mindenükként – 2Kor 13,13.
 2. Az isteni kitöltésben az Atya a kútforrás, a Fiú a [felbuzgó] forrás, és a Szellem az áramlás.

Krisztus mint a Személy, aki nyugalmat ad nekünk

Igeolvasmány: 1Móz 1,26. 31 – 2,2; Mt 11,28-30; 2Móz 31,12-17

I. „Jöjjetek Énhozzám mindnyájan, akik gürcöltök [Károli: megfáradtatok] és megterheltettek, és Én nyugalmat adok nektek. Vegyétek föl magatokra az Én igámat, és tanuljátok meg Tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek. Mert az Én igám gyönyörűsége, és az Én terhem könnyű” – Mt 11,28-30 [angol ford. alapján]:

- A. Az itt megemlített gürcölés nemcsak a törvény parancsolatai és a vallásos előírások betartására irányuló igyekezetből származó gürcölést jelenti, hanem a bármely munkában való sikerességet megcélzó erőlködésből fakadó gürcölést is; aki gürcöl tehát, mindig súlyosan megterheltetett.
- B. Miután az Úr magasztalta az Atyát, elismerve az Atya útját és kijelentve az isteni ökonómiát (25-27. vers), elhívta az ilyen embereket Magához nyugalomért.
- C. A nyugalom nemcsak a törvény vagy vallás alatti, vagy bármi munka vagy felelősség alatti gürcölésből és teherből való kiszabadulásra utal, hanem tökéletes békességre és teljes meglegedésre is.
- D. Az Úr igájának fölvétele az Atya akaratának fölvételét jelenti; ez nem azzal azonos, hogy valami törvényi vagy vallásos köteleesség szabályoz vagy irányít minket, és azzal sem, hogy valami munka rabszolgává tesz minket, hanem azt jelenti, hogy az Atya akarata korlátoz minket.
- E. Az Úr ilyen életet élt – semmi mással nem törődött, hanem egyedül az Ő Atyja akaratával (Jn 4,34; 5,30; 6,38); teljesen alárendelte Magát az Atya akaratának (Mt 26,39. 42); így Ő azt kéri, hogy tanuljunk Őtőle:
 - 1. A hívők az Urat másolják a szellemükben azáltal, hogy fölveszik az Ő igáját – az Atya akaratát –, és gürcölnek Isten ökonómiájáért az Ő modellje szerint – 11,29a; 1Pt 2,21.
 - 2. Az Úr, aki az egész életében alárendelődő és engedelmes volt az Atyának, nekünk adta az Ő alárendelődésből és engedelmességből álló életét – Fil 2,5-11; Héb 5,7-9.
 - 3. Krisztus volt az első Isten-ember, és mi vagyunk a sok Isten-ember; Őtőle kell tanulnunk abban, hogy teljes mértékben alárendelte Magát Istennek, és a lehető legnagyobb mértékben meglegedett Istennel.
 - 4. Isten megteszi bennünk, ami kedves Őelőtte, Jézus Krisztuson keresztül, hogy képesek lehessünk cselekedni az Ő akaratát (13,20-21); Isten munkálja bennünk mind az akarást, mind a cselekvést az Ő jókedvéért (Fil 2,13).
- F. Szelídnek, vagy jámbornak, lenni azt jelenti, hogy nem állunk ellen a szembeállóknak, alázatosnak lenni pedig azt jelenti, hogy nem becsüljük nagyra magunkat; minden szembenállás alatt szelíd volt az Úr, és minden elutasítás alatt alázatos volt a szívében.
- G. Ő teljesen alárendelte Magát az Atyja akaratának úgy, hogy semmit sem akart Önmagáért tenni, és semmilyen nyereségre sem számított Önmaga számára; így a helyzettől függetlenül nyugalma volt a szívében; teljesen elégedett volt az Atya akaratával.
- H. A nyugalom, amelyet úgy találunk, hogy föl vesszük az Úr igáját, és tanulunk Őtőle, a lelkeinknek szól; ez egy belső nyugalom; nem valami, ami természetében pusztán külsődleges.
- I. Mi az Úrtól az Ő példája szerint tanulunk, nem a természeti életünk által, hanem Őáltala mint az életünk által feltámadásban – Ef 4,20-21; 1Pt 2,21.
- J. Az Úr igája az Atya akarata, az Ő terhe pedig az Atya akarata véghezvitelének munkája; egy ilyen iga gyönyörűsége, nem keserű, és egy ilyen teher könnyű, nem nehéz.
- K. A *gyönyörűsége* szóval fordított görög szó jelentése „használatra alkalmas”; így ez jó, kedves, enyhe, kíméletes, gyönyörűsége, kellemes – ellentétben azzal, ami kemény, durva, éles, keserű.

- L. Ha föl vesszük magunkra az Úr igáját (az Atya akaratát), és tanulunk Őtőle, nyugalmat fogunk találni a lelkeinknek; Isten ökonómiájának igája ehhez hasonló; Isten ökonómiájában semmi sem nehéz teher, hanem minden élvezet.

II. A 2Mózes 31,12-17 igeszakaszban, egy Isten lakóhelyének felépítését illető hosszú feljegyzés után, ott van a szombat megtartására vonatkozó parancsolat megismétlése; a Kolossé 2,16-17 szerint Krisztus jelenti a szombati nyugalom valóságát; Ő a befejezésünk, nyugalomunk, csendességünk és teljes megelégedésünk – Héb 4,7-9; Ésa 30,15a:

- A. Az a tény, hogy a szombatot illető beszúrt rész a szent sátor felépítésére vonatkozó utasítást követi, azt mutatja, hogy az Úr azt mondta az építőknek, a munkásoknak, hogy tanulják meg, hogy pihenjenek Vele, amint Őneki munkálkodnak.
- B. Ha csak azt tudjuk, hogyan munkálkodjunk az Úrnak, de nem tudjuk, hogyan pihenjünk Vele, akkor az isteni alapelvvel ellentétben cselekszünk:
1. Isten megpihent a hetedik napon, mert befejezte a munkáját, és elégedett volt; Isten dicsősége megnyilvánult, mert az ember rendelkezett az Ő képével, és az Ő hatalma azon a ponton volt, hogy gyakorolva legyen az ellensége, a Sátán, leigázásához; amennyiben az ember kifejezi Istent, és foglalkozik Isten ellenségével, Isten elégedett és megpihenhet – 1Móz 1,26. 31 – 2,2.
 2. Később a hetedik napról a szombatként lett megemlékezés (2Móz 20,8-11); Isten hetedik napja az ember első napja volt.
 3. Isten mindent előkészített az ember élvezetére; miután megteremtette az embert, az ember nem csatlakozott Isten munkájához; hanem belépett Isten nyugalomába.
 4. Az ember nem azért teremtett, hogy először munkálkodjon, hanem hogy megelégedjen Istennel, és pihenjen Istennel (vö. Mt 11,28-30); a szombat az emberért jött létre, nem pedig az ember a szombatért (Márk 2,27).
- C. A 2Mózes 31,17 [angol ford. alapján] azt mondja, „hat napon alkotta Jehova a mennyet és a földet, hetednapon pedig megpihent és felüdült”:
1. A szombat nemcsak nyugalom volt Isten számára, hanem felüdülést is jelentett Neki.
 2. Isten megpihent, miután a teremtőmunkája befejeződött; ránézett a keze munkájára, a mennyekre, a földre és minden élő dologra, különösen az emberre, és azt mondta, „Igen jó!” – 1Móz 1,31.
 3. Isten felüdült az emberrel; Isten az embert a saját képére egy szellemmel teremtette, hogy az embernek közössége lehessen Vele; az ember ennél fogva Isten felüdülése volt – 26. vers; 2,7; vö. Jn 4,31-34.
 4. Isten „agglegény” volt, mielőtt megteremtette az emberiséget (vö. 1Móz 2,18. 22); azt akarta, hogy az ember befogadja Őt, szeresse Őt, betöltekezzen Ővele, és kifejezze Őt, hogy az Ő feleségévé váljon (2Kor 11,2; Ef 5,25); az örökkévaló jövőben Istennek lesz egy felesége, az Új Jeruzsálem, amelyet a Bárány feleségének neveznek (Jel 21,9-10).
 5. Az ember olyan volt, mint egy felüdítő ital Isten szomjának eloltására és az Ő megelégtetésére; amikor Isten végzett az Ő munkájával, és elkezdett pihenni, ott volt Neki az ember mint a társa.
 6. Istennek a hetedik nap pihenés és felüdülés napja volt; az embernek, Isten társának, azonban a pihenés és felüdülés napja az első nap volt; az ember első napja az élvezet napja volt.
- D. Az egy isteni alapelv, hogy Isten nem kéri, hogy munkálkodjunk, amíg nem volt élvezetünk; egy Ővele és Őbelőle való teljes élvezet után együtt munkálkodhatunk Ővele:
1. Ha nem tudjuk, hogyan legyen élvezetünk Istennel, hogyan élvezzük Istent Magát, és hogyan töltekezzünk be Istennel, akkor nem fogjuk tudni, hogyan munkálkodjunk Vele, és hogyan legyünk egyek Vele az Ő isteni munkájában; az ember azt élvezzi, amit Isten elvégzett az Ő munkájában.

2. Pünkösd napján a tanítványok megteltek a Szellemmel, ami azt jelenti, hogy ők megteltek az Úr élvezetével; mivel megteltek a Szellemmel, mások azt gondolták, hogy bortól ittasok voltak – Csel 2,4a. 12-13.
 3. Igazából a mennyei bor élvezetével teltek meg; csak azután, hogy megteltek ezzel az élvezettel, kezdtek el Istennel munkálkodni egységben Ővele; pünkösd a nyolcadik hét első napja volt; ezért pünkösd napjával kapcsolatban látjuk az első nap alapelvét.
 4. Istennél ez munkálkodás és pihenés dolga; az embernél ez pihenés és munkálkodás dolga.
- E. Annak során, hogy Istennek a gyülekezetet építő isteni munkáját végezzük, amit a szent sátrat építő munka jelképez, viselnünk kell egy jelet annak megmutatására, hogy mi Isten népe vagyunk, és szükségünk van Őrá; ekkor képesek leszünk munkálkodni nemcsak Istennek, hanem Istennel is úgy, hogy egyek vagyunk Istennel; Ő lesz az erőnk a munkálkodáshoz és az energiánk a fáradozáshoz:
1. Mi Isten népe vagyunk, és viselnünk kéne egy jelet, megmutatva, hogy szükségünk van arra, hogy Ő legyen az élvezetünk, erőnk, energiánk és mindenünk azért, hogy képesek lehessünk Őneki munkálkodni, és így megtisztelni és megdicsőíteni Őt.
 2. A szombat azt jelenti, hogy mielőtt munkálkodnánk Istennek, élveznünk kell Istent, és meg kell telnünk Ővele; Péter az evangéliumot a betöltő Isten, a betöltő Szellem, által hirdette; ezért Péternek volt egy jele, hogy ő Isten munkatársa volt, és az ő evangéliumhirdetése tiszteletet és dicsőséget jelentett Isten számára – 14. vers.
 3. Isten népeként viselnünk kell egy jelet, hogy mi Istennel pihenünk, Istent élvezzük, és Istennel megtelünk először, és utána magával azzal a Személlyel munkálkodunk, aki megtölt minket; továbbá mi nemcsak munkálkodunk Istennel, hanem olyanokként is munkálkodunk, akik egyek Istennel.
 4. Annak során, hogy Isten népéhez szólunk, mindig keresnünk kell, hogy viseljünk az azt mutató jelet, hogy az Úr az erőnk, az energiánk és a mindenünk az ígérel való szolgáláshoz – 2Kor 13,3; Csel 6,4.
- F. A szombat megtartása egy örökkévaló egyezmény is, vagy szövetség, ami biztosítja Istent afelől, hogy mi egyek leszünk Vele azáltal, hogy először élvezzük Őt, és megtelünk Vele, utána pedig Őneki, Ővele és Ővele való egységben munkálkodunk – 2Móz 31,16:
1. Az egy súlyos dolog, ha az Úrnak önmagunk által munkálkodunk anélkül, hogy magunkba vennénk Őt és élveznénk Őt azáltal, hogy isszuk és esszük Őt – vö. 1Kor 12,13; Jn 6,57.
 2. Amint Péter beszélt pünkösd napján, ő belsőleg részesedett Jézusból, itta és ette Őt.
- G. A szombat megszentelődés dolga is (2Móz 31,13); amikor mi élvezzük az Urat, utána pedig munkálkodunk Vele, Őneki és azáltal, hogy egyek vagyunk Vele, spontán megszentelődünk, elkülönülünk Istennek mindentől, ami közönséges, és átitatódunk Istennel, hogy mindent lecseréljen, ami hústesti és természeti.
- H. A gyülekezeti életben sok dolgot tehetünk anélkül, hogy először élveznénk az Urat, és anélkül, hogy úgy szolgáljunk az Urat, hogy egyek vagyunk az Úrral; az effajta szolgálat szellemi halált és a Testben folyó közösség elvesztését eredményezi (14-15. vers).
- I. Isten lakóhelyével kapcsolatban minden egyetlen dologhoz vezet el minket – a szombathoz annak az Úrból eredő nyugalomával és felüdülésével; a gyülekezeti életben mi a szent sátorban vagyunk, és a szent sátor nyugalomhoz vezet minket, Isten céljának és annak élvezetéhez, amit Ő már elvégzett!
- J. A szent sátor és az összes berendezése építő munkájának (ami az Úrnak a gyülekezetet felépítő munkáját jelképezi) Isten élvezetével kéne elkezdődnie, és időközönként Isten élvezése általi felüdüléssel kéne folytatódnia; ez azt fogja mutatni, hogy Istennek nem a saját erőnk által munkálkodunk, hanem az Őbelőle való élvezet által, és azáltal, hogy egyek vagyunk Vele; ez jelenti azt, hogy megtartjuk a szombat alapelvét Krisztussal mint a belső nyugalommal a szellemünkben.

Hatodik üzenet

Krisztus mint az a Személy, akié minden hatalom mennyben és földön

Igeolvasmány: Mt 7,29; 21,24; Lk 5,24; Róm 9,21-22; Héb 13,17

I. Szükségünk van a *hatalom* definíciójára – Mt 7,29:

- A. A *hatalom* legjobb definíciója „a felhatalmazás vagy jog parancsok kiosztásához, döntések meghozatalához és engedelmesség kikényszerítéséhez, és gyakran erő vagy szakértelem pozíciójából ered.”
- B. A Bibliában *hatalom* nem más, mint „az erkölcsi jog erő gyakorlásához, amely végső soron Istentől származik és ered.”

II. Isten a legfelsőbb hatalom; az Ővé minden hatalom – Róm 9,21-22:

- A. Isten hatalma Istent Magát képviseli; Isten ereje csak Isten munkáit képviseli – Mt 21,24; Lk 5,24.
- B. Isten hatalma igazából Isten Maga; a hatalom Isten saját lényéből fakad – Jel 22,1.
- C. Minden hatalom – szellemi, helyzeti és kormányzati – Istentől származik – 2Kor 10,8; 13,10; Jn 19,10-11; 1Móz 9,6.
- D. Amikor mi megérintjük Isten hatalmát, Istent Magát érintjük meg – Ésa 6,1-5:
 - 1. Isten hatalmával találkozni ugyanaz, mint Istennel találkozni – Ámós 4,12.
 - 2. Isten hatalmát megsérteni ugyanaz, mint Istent Magát megsérteni.
- E. Az Istennel való kapcsolatunkban semmi sem fontosabb a hatalom megérintésénél – Csel 9,5; Mt 11,25.
- F. A hatalom megismerése inkább belső kinyilatkoztatás, mint külső tanítás – Csel 22,6-16.
- G. Egyedül Isten a közvetlen hatalom az ember számára; minden más hatalom közvetett hatalom – Isten által kijelölt átruházott hatalom, megbízott hatalom – Dán 4,32. 34-37:
 - 1. Csak akkor, amikor találkozunk Isten hatalmával, tudjuk alárendelni magunkat az átruházott hatalmaknak, akiket Isten jelöl ki – Mt 28,18; Héb 13,17; 1Pt 5,5.
 - 2. Isten megköveteli, hogy mi ne csak Neki rendeljük alá magunkat, hanem az összes átruházott hatalomnak is – Róm 13,1-7; 2Kor 10,8; 13,10; Héb 13,17.
 - 3. Azok, akik nem rendelik alá magukat Isten közvetett hatalmának, nem rendelhetik alá magukat Isten közvetlen hatalmának.
 - 4. Isten azt akarja, hogy mi rendeljük alá magunkat a közvetett hatalomnak – az átruházott hatalmaknak –, hogy szellemi ellátmányt kaphassunk.
- H. Mindannyiunknak találkozniunk kell a hatalommal, Istennek korlátoznia kell bennünket, és az Ő átruházott hatalmának kell minket vezetnie – Ésa 37,16; Fil 2,12; Héb 13,17.

III. Van két nagy alapelv a világegyetemben – Isten hatalma és a Sátán lázadása; az Isten és a Sátán közötti egyedülálló ellentét a hatalomról szól – Csel 26,18; Kol 1,13:

- A. A lázadás Isten hatalmának megtagadását és Isten uralkodásának elutasítását jelenti:
 - 1. A Sátán eredetileg egy Isten által teremtetett arkangyal volt, de a büszkesége következtében felemelte magát, megsértette Isten szuverenitását, fellázadt Isten ellen, Isten ellenfelévé lett, és megalapította a saját királyságát – Ésa 14,12-14; Ezék 28,2-19; Mt 12,26.
 - 2. Amikor az ember bűnt követett el, fellázadt Isten ellen, megtagadta Isten hatalmát, és elutasította Isten uralkodását; Bábelnél az emberek együttesen fellázkodtak Isten ellen, hogy eltöröljék Isten hatalmát a földről – 1Móz 3,1-6; 11,1-9.
- B. Habár a Sátán fellázadt Isten hatalma ellen, és habár az ember megsérti az Ő hatalmát az Őellene való fellázadás által, Isten nem fogja hagyni, hogy folytatódjon ez a lázadás; Ő meg fogja alapítani a királyságát a földön – Jel 11,15.

- C. A vita középpontja a világegyetemben azzal kapcsolatos, hogy kinek van hatalma – 4,2-3:
1. Küzdenünk kell a Sátánnal annak bizonygatása által, hogy a hatalom Istennél van – Csel 17,24. 30.
 2. El kell határoznunk, hogy alárendeljük magunkat Isten hatalmának, és fenntartjuk Isten hatalmát – Mt 11,25.
- D. A lázadás bűne minden másfajta bűnnél súlyosabb – 1Sám 15,23.

IV. Egy személynek, aki Istent hatalommal képviseli, (egy átruházott hatalomnak) a következő minősítésekkel kell rendelkeznie:

- A. Alá kell rendelnie magát a hatalomnak – Mt 8,8-9.
- B. Fel kell ismernie, neki önmagában nincs hatalma – 28,18; 2Kor 10,8; 13,10.
- C. Ismernie kell Isten akaratát – Ef 1,9; 5,17.
- D. Olyan személynek kell lennie, aki megtagadja az ént – Mt 16,24.
- E. Egynek kell lennie az Úrral, valamint állandó és bensőséges közösségben kell élnie az Úrral – 1Kor 6,17; 1,9; 1Jn 1,3.
- F. Nem szabad szubjektívnek lennie, és nem szabad a saját érzése szerint cselekednie – 2Kor 3,5.
- G. Jóságosnak és kegyesnek kell lennie a másokkal való bánásmódban – Lk 6,35; vö. Róm 5,15-16; 1Kor 2,12.
- H. Feltámadásban lévő személynek kell lennie – Krisztus feltámadási életében kell élnie – 2Kor 1,9; 4,14.
- I. Alázatos helyet kell Isten előtt elfoglalnia – 4Móz 14,5; 16,3-4. 22. 45; Mt 11,29; Róm 12,16; Lk 14,7-11; 1Pt 5,5-6.
- J. Képesnek kell lennie arra, hogy elviseljen sértéseket – 2Móz 16,7; 4Móz 14,2. 5. 9. 27; Mt 6,14-15; 1Kor 4,6-13.
- K. Tudatában kell lennie a képtelenségének és az alkalmatlanságának – 2Móz 3,11; 4,6-7. 10; 2Kor 3,5; 1Kor 15,10.
- L. Olyan személynek kell lennie, aki helyénvaló módon képviseli Istent – 4Móz 20,2-13; 2Kor 5,18. 20; Ef 6,20.

V. A legfontosabb imádság és a legszellemibb imádság a hatalom imádsága – Mt 18,18; Márk 11,20-24:

- A. A hatalom imádsága hatalmon alapuló parancsot jelent – Ésa 45,11; Márk 11,20-24:
 1. A hatalom imádsága parancsoló imádság – Ésa 45,11 [angol ford. alapján].
 2. Ha azt kívánjuk, hogy súlyos és értékes imádságaink legyenek Isten előtt, akkor képesnek kell lennünk kiadni ellentmondást nem tűrő parancsokat Isten előtt – Márk 11,23,
- B. A hatalom imádságának két szempontja van – megkötés és feloldás – Mt 18,18:
 1. A hétköznapi imádságok olyan imádságok, amelyek megkérlik Istent, hogy kössön meg és oldjon fel.
 2. A hatalommal való imádságok olyanok, amelyekben hatalom gyakorlása által mi kötünk meg és oldunk fel.
- C. A hatalommal való imádkozás a Márk 11,20-24 imádságának elimádkozását jelenti – ami egy olyan imádság, amely nem Istenhez irányul, hanem „ehhez a hegyhez” – 23. vers:
 1. Egy hatalommal való imádság nem kéri Istent, hogy tegyen meg valamit; hanem gyakorolja Isten hatalmát, és alkalmazza ezt a hatalmat, hogy foglalkozzon az eltávolítandó problémákkal és dolgokkal – 23. vers.
 2. Egy hatalommal való imádság nem kéri Istent közvetlenül; hanem úgy foglalkozik a problémákkal, hogy közvetlenül alkalmazza Isten hatalmát – 2Móz 14,15-27.
 3. A győztesek legfontosabb munkája, hogy a trón hatalmát a földre hozzák; ha egy győztes szeretnének lenni, akkor meg kell tanulnunk hatalommal imádkozni és szólni a hegyhez – Jel 11,15; 12,10.

- D. Amikor a gyülekezet hatalommal imádkozik, akkor uralkodik az alvilág felett – Mt 16,18:
1. A gyülekezetnek megvan a hatalma, hogy minden sátáni dolog felett uralkodjon.
 2. A gyülekezetnek imádság által le kéne igáznia a gonosz szellemek összes tevékenységét, és imádság révén uralmat kéne gyakorolnia – Lk 10,17-19; Mt 18,18.
- E. Ha a hatalom imádságát akarjuk gyakorolni, akkor először nekünk magunknak alá kell rendelnünk magunkat Isten hatalmának; ha nem rendeljük magunkat alá Isten hatalmának tekintettel az Ő pozíciójára, és nem rendeljük alá magunkat az Ő hatalmának a mindennapi életvitelünkben és minden gyakorlati dologban, akkor nem imádkozhatunk hatalommal – Ésa 45,11; 1Pt 5,6; Jel 22,1.
- F. A hatalom imádságának a menny a kiindulási pontja, és a föld a célállomása – Én 4,8; 6,10; Ef 1,22-23; 2,6; 6,18:
1. A hatalommal való imádságot a mennyből a földre imádkozzák; egy mennyei pozícióból kezdődik, és lefelé megy a mennyből a földre – 2,6.
 2. Amikor lefelé imádkozunk, akkor az azt jelenti, hogy abban a pozícióban állunk, amit Krisztus nekünk adott a mennyekben; azt jelenti, hogy hatalommal parancsolunk a Sátánnak és elutasítjuk a munkáit; és azt jelenti, hogy hatalommal kihirdetjük, hogy Isten összes parancsának meg kellene valósulnia – Mt 6,9-10.
- G. Az imádság pozíciója mennybemenetel, és az imádság hatalma is mennybemenetel; minden imádság mennybemenetelben a hatalom imádsága – Ef 2,6; 1,22-23:
1. A hatalom imádsága olyan személy általi imádság, aki ki tud adni parancsokat azáltal, hogy a mennybemenetel pozíciójában áll – Ésa 45,11.
 2. Ha a mennybemenetel pozíciójában vagyunk, akkor az imádságunk meg fog egyezni Isten igazgatásával; ez az Ő parancsainak végrehajtása lesz – Jel 8,3-5.
- H. Amikor elérünk arra a pontra, ahol miénk a mennyei pozíció és a mennyei hatalom, és így képesek vagyunk kimondani ellentmondást nem tűrő imádságokat, akkor a trónon vagyunk, és uralkodunk az Úrral – Ef 2,5-6; Jel 3,21; vö. Ezék 1,26:
1. Ekkor az imádságunk nemcsak egy ellentmondást nem tűrő imádság, hanem uralkodó imádság is, és az imádságunk Isten igazgatásává, Isten uralkodásának végrehajtásává, válik – Róm 5,17. 21; Mt 18,18; Jel 8,3-5.
 2. Ha hajlandók vagyunk tanulni, el fogunk érkezni egy olyan helyre, ahol ki tudunk mondani ilyen imádságokat Isten örökkévaló céljának beteljesítéséért – Ef 1,10-11; 3,9-11.